

A Fővárosi Ítéltábla az I Részvénytársaság (.) felszámoló megbízása alapján a dr. ügyvéd (.) által képviselt GH Korlátolt Felelősségű Társaság „f.a.” (.) felperesnek, a Ügyvédi Iroda (.) ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt Korlátolt Felelősségű Társaság (alperes címe.) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. március 16-án meghozott 9.G.41.984/2015/28. számú részitélete ellen az alperes 29. sorszámú fellebbezése és a felperes 3. sorszámú csatlakozó fellebbezése folytán a 2017. február 22-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak az állami adóhatóság külön felhívására a felhívásban írt módon és számlára 2.100 (kétezer-száz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a peres felek között 2009. január 30-án vállalkozói szerződés jött létre, amelyben a felperes mint vállalkozó vállalta az alperes, mint megrendelő részére a K, Ö-völgy hulladékkezelő központ üzemviteli és szociális épületének építési munkálatai magasépítési feladatai generálkivittelezését. A szerződésben a felek a befejezés határidejét 2009. szeptember 30. napjában, míg a vállalkozói díjat 221.061.473 forint összegben határozták meg. A felperes rész- és végszámla benyújtására volt jogosult a megrendelő által kiállított teljesítésigazolás alapján.

A felek a szerződés 11.) pontjában a kötbérfizetési kötelezettségről akként rendelkeztek, hogy a vállalkozó (felperes) késedelmes teljesítés esetén minden késedelmes nap után az alperes részére a késedelem minden napjára a nettó vállalkozási díj 2%-ának megfelelő összegű, de maximum a nettó vállalkozási díj 25%-át elérő mértékű kötbért fizet késedelmi kötbérként. Vállalta továbbá a felperes, hogy ha neki felróható okból nem teljesít, az alperes részére a nettó vállalási ár 10%-ának megfelelő összegű kötbért fizet (meghiúsulási kötbér). Az alperes is vállalta, hogy amennyiben felelősségébe nem tartozó okból nem teljesít, a felperes részére a nettó vállalkozási díj 10%-át megfizeti meghiúsulási kötbérként.

A szerződés 12.1. pontja szerint a felperes ún. „jótéjesítési biztosítékot” köteles szolgáltatni jótéjesítési bankgarancia formájában a nettó vállalkozási díj 10%-ának megfelelő összegben. A biztosítéknak a sikeres műszaki átadás-átvétel (a továbbiakban: átvétel) lezárásáig kell hatályban maradnia. A felperes jótállási kötelezettségének időtartama az átvételtől számított 60 hónap, míg a

jótállás mértéke a nettó vállalkozási díj 5%-a, amely bankgaranciával megváltható. A jótállási garanciális idő lejártá után a visszatartott összeg, illetve annak fel nem használt része a felperest illeti meg.

A felperes a vállalkozási szerződés alapján több részszámlát állított ki, melyeken feltüntette egyebek mellett, hogy „a visszatartás bankgaranciával megváltva”, majd 2009. szeptember 17-én készre jelentette a kivitelezés munkáit és kérte a műszaki átadás-átvételi eljárás kezdeti időpontjának a kitűzését. Az ezen a napon megtartott egyeztetésen felvett „Emlékeztető” szerint a felek a szerződés „építőmesteri munkáinak” véghatáridejét 2009. szeptember 30. napja helyett 2009. október 16. napjában határozták meg, rögzítve, hogy az üzemviteli épület beüzemelése a külső közművek végleges bekötésének függvénye. Megállapodtak abban is, hogy a szerződés módosítását az emlékeztető alapján a megrendelő készíti el, de rendelkeztek a vállalkozás műszaki tartalmának több részben történő módosításáról is. Az Emlékeztető szerint a felperes a VII. részszámla benyújtására jogosult 2009. szeptember 30. napjával, melynek összege 27.429.066 forint, míg a végszámlát 2009. október 16-án nyújthatja be 10.000.000 forint összegben.

A felperes 2009. október 6-án kiállította a VII. részszámlát és kérte a 27.429.166 forint összegű vállalkozói díj 2009. november 6. napjáig történő megfizetését.

A felperes 2009. október 7-én írásban kereste meg a megrendelőt és tájékoztatta arról, hogy több, a megrendelő érdekkörébe tartozó hiányosságot tapasztalt, mely okok miatt a 2009. október 16-i véghatáridőt nem tudja tartani, és egyúttal kérte az azonnali intézkedését. Az alperes maga is úgy értékelte, hogy az egyes „munkarészek határideje módosulhat”, de tájékoztatta a felperest arról, hogy az ő megrendelője mentesítette az eredeti (2009. október 4-i) teljesítési határidő alól, és kérte szükség esetén újabb teljesítési póthatáridő megjelölését.

A felek 2009. november 17-én megállapodást írtak alá, melyben - egyebek mellett - rögzítették, hogy a „hibajavítás kivételével kivitelezési tevékenységet” a felperes befejezte, majd 2009. november 23-án az épület előzetes bejárása során hibalista került kiállításra.

A vállalkozási szerződés befejezési ideje kapcsán az alperes a 2009. december 16-án írt levelében közölte a felperessel, hogy befejezési határidőként 2009. december 25. napját tudják elfogadni, ugyanis a megrendelője az ő határidejüket is így módosította. E levélben tájékoztatta arról is, hogy a közös létesítmények átadás-átvételi ideje várhatóan 2010. január első időszaka, és az épületet úgy tudja átvenni, ha az ő megrendelője is átveszi tőlük a munkát. Erre figyelemmel kérte a munka 2009. december 25. napjával történő készre jelentését, és a megvalósulási dokumentációk átadását. Egyidejűleg megismételte korábbi nyilatkozatát, mely szerint a felperes 10.000.000 forint összegű végszámla benyújtására jogosult.

A felperes a 2009. december 17-i nyilatkozatával elfogadta a megrendelő ajánlatát a kért határidő tekintetében, és elkészítette a II. szerződésmódosító közös nyilatkozatot, valamint ismételten készre jelentette a központ üzemviteli épületének generálkivitelezési munkáit, kérve az átvétel időpontjának a kitűzését.

A műszaki átadás-átvételre 2010. január 4-én került sor, melyről készült jegyzőkönyvet mindkét fél aláírta. A jegyzőkönyv szerint az építető a szerződésben foglaltak szerint a munkát átvette, míg a kivitelező arról nyilatkozott, hogy a létesítmény az átadott tervek, illetve műszaki dokumentáció alapján I. osztályú minőségben készült el. Rögzítették - többek között -, hogy a munkát átadottnak, illetve átvettnek tekintik, igazolták a dokumentáció átadását, továbbá kiállításra és kiadásra került a teljesítésigazolás is.

A felperes 2010. január 5-én 10.000.000 forint összegről végszámlát állított ki, azonban azt az alperes nem fogadta be, és a 2010. január 15-én írt levelében hiányosságokra, illetve a szerződésben vállalt határidő túllépésére hivatkozott, de 2010. január 21-én a fenti okok miatt nem fogadta be a VII. részszámlát sem.

Az alperes a megrendelőjének készre jelentette a munkát, azonban az átvétel során hiányosságokat tapasztaltak, így ezen hiányosságok megszüntetésére hívta fel a konzorcium a megrendelő alperest, míg a felperes továbbra is állította, hogy hiba-és hiánymentesen került sor a munka átadására.

Az alperes a 2010. április 6-ai nyilatkozatával kötbérkövetelést jelentett be a felperessel szemben a felperes késedelmes teljesítése miatt, és közölte a felperessel, hogy az esedékesnek nevezett 27.429.166 forintból, melynek része volt a 13.503.073 forint garanciális visszatartás, a követelését beszámítással kívánja rendezni. Az alperes a felmerült hibák kijavítását más alvállalkozók bevonásával oldotta meg.

A felperes vitatta, hogy vele szemben megnyílt volna a kötbér-érvényesítési jog, és a 2010. április 12-én írt levelében, a kötbérkövetelést visszautasítva igényét továbbra is 37.429.166 forintban jelölte meg. Állította, hogy a teljesítés határidőben, a befejezési határidő módosításával összhangban történt, míg a hibás teljesítéssel összefüggő jogfenntartó nyilatkozatot a megrendelő nem tett.

A felperes hivatkozásával szemben a megrendelő a 2010. szeptember 22-én felvett garanciális hibalistában rögzítette a hiányosságokat, de hiányosságként jelölte meg az építési napló másolati példányának át nem adását is.

Időközben a törvényszék a 2010. december 10. napján előterjesztett kérelem alapján elrendelte a felperes felszámolását, melynek közzétételére - mely egyben a felszámolás kezdő időpontja is - 2011. szeptember 26-án került sor. A felperes felszámolási eljárásában az alperes bejelentette kötbérkövetelését, továbbá bejelentette azt is, hogy a felperes kijavítási kötelezettségének nem teljesítése miatt további alvállalkozó bevonására került sor. Közölte a felszámolóval, hogy a garanciális visszatartás címén rendelkezésre álló 13.503.073 forint összegbe 390.125 forint, javítási munkákra fordított összeget „be kívánja számítani”, illetve utalt 608.583 forint összegű túlszámlázásra is, melynek összegével kérte a végszámla helyesbítését.

A felperest képviselő felszámoló a kijavítást szintén megtagadta arra hivatkozással, hogy a VII. számla, illetve a végszámla a késedelmi kamatokkal együtt megfizetésre nem került.

Az alperes a felperes felszámolási eljárásában, a hitelezői minőség igazolása hiányában nem vesz részt.

A felperes pontosított keresetében 37.429.166 forint vállalkozási díj (tőke) megfizetésére kérte az alperes kötelezését akként, hogy 26.376.092. forint tekintetében 2009. november 7-étől, 11.053.074 forint esetében 2011. szeptember 27-étől (a felperes felszámolásának kezdetétől) számítottan kérte a tőkeösszegek késedelmi kamatainak megfizetését. Emellett a felperes a meghiúsulási kötbérre is igényt tartott 22.106.147 forint összegben, valamint 3.288.257 forint összegben önálló kamatkövetelést is bejelentett.

Kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a felek közötti megállapodás alapján szerződészerűen teljesített, a konzorcium megrendelője az épületet használatba vette. Az alperes a kibocsátott VII. sorszámú részszámla, valamint az ún. végszámla kiegyenlítését jogos ok nélkül tagadta meg, és nem ismerte el az alperes késedelmi kötbérigényét sem. Utalt rá, hogy a garanciális visszatartás egy részét 2.450.000 forint összegben bankgaranciával kiváltotta, így 11.053.074 forint a meg nem fizetett díjból a garanciális visszatartás összege, míg a kijavítási kötelezettségének a vállalkozói díj meg nem fizetése miatt nem tett eleget. Késedelem részéről nem történt, mivel a szerződés teljesítési határidejét módosították.

A késedelmi kamat követelése módosítását érintően előadta, hogy az alperes a korábbi hat részszámlát is késedelmesen fizette meg, így e körben a késedelmi kamat összegét 3.288.257 forint összegben jelölte meg.

Álláspontja szerint az alperes a szavatossági jogaival már nem élhet, mivel a felperes felszámolási eljárásába hitelezőként nem kapcsolódott be eredményesen.

Az alperes vitatta, hogy a felperes felé további díjfizetési kötelezettség terhelné, és állította, hogy a beszámítási nyilatkozat teljesítés hatályú, ugyanis a kötbérkövetelés bejelentése a fizetési kötelezettségét megszüntette. Utalt továbbá arra is, hogy 2014. december 22-éig a garanciális visszatartás összege felhasználható, ezért a követelés idő előtti.

Vitatta a követelés (végszámla) esedékességét is, mivel a felperes az építési naplót nem adta át a részére, de hivatkozott arra is, hogy a felperes hibás teljesítése miatt jogosult a javítási költség megtérítésére. Nem osztotta a felperes késedelmi kamat számítására vonatkozó álláspontját sem.

Elismerte, hogy a szerződés teljesítési ideje 2009. október 16. napjára módosult, azonban ezentúl további határidő módosítást nem ismert el. Úgy vélte, a felperesnek azért nem tartozik, mert a felperes a teljesítéssel 2009. október 17. napjától kezdődően késedelembe esett, az emiatt felmerült késedelmi kötbér követelésébe a perrel érvényesíteni kívánt követelést beszámította, és ezzel a fizetési kötelezettségét joghatályosan megszüntette.

Állította, hogy 2010. január hónap első felében észlelt a saját megrendelőjének tájékoztatása szerint olyan hibákat, amelyekkel összefüggésben szavatossági jogát kívánta gyakorolni. A felmerült hibákat részben a felperes javította ki, részben az alperes maga javíttatta ki, mellyel összefüggésben kiadása merült fel. Hangsúlyozta, a „beszámítási nyilatkozat teljesítés-hatályú jogkövetkezményétől függően, ahhoz képest másodlagosan kíván védekezni”.

Úgy vélte, a lezárt átadás-átvétel nem jelentheti azt, hogy az alperest ne illethné meg a kötbérkövetelés érvényesítési jog. Ezt igazolja a 2009. december 16-án írt e-mail üzenet tartalma is, melyben tájékoztatta a felperest arról, hogy csak akkor veszi át a munkát, ha az ő megrendelője is elfogadja.

Az alperes a felperessel egyezően fogadta el a visszatartott díj összegének számítását, előadva, hogy a visszatartott összegből 390.125 forintot a jótállási biztosítékból használt fel, így a fennmaradó biztosíték összege 10.662.949 forint.

Az elsőfokú bíróság a 28. sorszámú részítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.662.949 forintot és annak törvényes kamatait.

A határozat indokolásában rögzítette, hogy a Pp. 213. § (1) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontjáig fel nem használt jótéjesítési biztosíték címen visszatartott összeg kiadására vonatkozó kereseti kérelem önállóan elbírálható. Megállapította, hogy a jogvita részben a fennmaradó ellenszolgáltatás teljesítésére, részben a jótállási biztosíték címén visszatartott összeg kiadására irányult.

Leszögezte, nem volt észlelhető olyan szerződéses felfüggesztő feltétel, ami kizárhatta volna a felszámolás elrendelésével esedékesen követelhető garanciális visszatartás címén visszatartott összeg felperes részére történő kiadását, de rögzítette azt is, hogy az ilyen címen az alperes által őrzött tétel kiadására irányuló felperesi igény idő előtti sem lehet a Cstv. 38. § (5) bekezdés értelmében, amely óvadéknak tekintendő (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.285/2009/6. számú ítélet). A felperes felszámolási eljárásában a jelen per alperese által bejelentett kifogást a bíróság jogerősen elutasította, így a per alperese hitelezőként a felperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban hitelezőként nem vesz részt. Vagyis nem illetheti meg a beszámítás joga, az, hogy ezáltal a felperes követelését teljesítettnek tekinthesse, és ezért az óvadék szerepét betöltő összeg kiadására lett volna köteles a felszámolás elrendelését követően. Mivel a felek a felszámolás kezdő időpontjában visszatartott összeget egyezően 10.662.949 forintban határozták meg, így a törvényszék ezen összeg kiadására kötelezte az alperest a felperes részére, míg a késedelmi kamat esedékességének időpontját a felszámolás kezdő időpontjának figyelembevételével 2011. december 27. napjában határozta meg.

A törvényszék megállapította továbbá, hogy miután az alperes részben szavatossági kifogásra hivatkozással tagadta meg az ellenszolgáltatás teljesítését, részben arra hivatkozott, hogy 390.125 forintot jogszerűen felhasználhatott, a bíróság a bizonyítási eljárást szakértő kirendelése útján

folytatja. A további követelések ezáltal a további bizonyítás függvényében ítéelhetők meg, míg a perköltség megfizetéséről az eljárást befejező határozatában rendelkezik.

A részítelet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a megállapított fizetési kötelezettség mellőzését, míg másodlagosan a részítelet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte. Kérte továbbá a felperes marasztalását a fellebbezéssel felmerült költségekben.

Elsődleges fellebbezési kérelmével kapcsolatban előadta, hogy a Cstv. 38. § (5) bekezdésében szabályozott visszafizetési kötelezettség nem terheli, ugyanis a felperes felszámolását megelőzően jogszerűen élt beszámítással, így a felperesnek a visszatartott vállalkozási díj visszakövetelési joga már a felszámolást megelőzően megszűnt. Sérelmezte, hogy a törvényszék e körülményeket egyáltalán nem vette figyelembe. A beszámítás szabályosságának az alátámasztásaként idézte a régi Ptk. 296. § (1) bekezdésében foglaltakat, illetve hivatkozott a beszámítással kapcsolatos jogirodalmi álláspontra, de hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 38. § (5) bekezdése kizárólag a felszámolás elrendelését követően alkalmazható.

A jótállási biztosíték lényegének ismertetését követően előadta, hogy a felperes a biztosítékot részben bankgarancia, részben garanciális visszatartás formájában adta, mely utóbbinak az összege 11.053.074 forint volt. Ez a felperesnek járó vállalkozói díjból történt, a visszatartott összeg a vállalkozói díj része, vagyis a vállalkozói díj egy része vált óvadékká.

Az ÁSZF 20.4. pontja értelmében az esedékessé vált kötbér olyan lejárt pénzügyi követelés, amit az alperes az esedékes részszámlából vagy a végszámlából levonhat, vagyis egyoldalú beszámítási jogot biztosít a kötbérkövetelés vonatkozásában. Miután a felperes késedelmesen teljesített, az alperes követelése esedékessé vált, így 2010. április 6-án, a felszámolást megelőzően, az alperes tájékoztatta a felperest arról, hogy meg nem fizetett vállalkozási díjba a fennálló kötbérkövetelését be kívánja számítani. Az alperes beszámításával a kötbérkövetelés, a még ki nem fizetett vállalkozási díjnak megfelelő rész erejéig megszűnt, míg a felszámolás időpontjában már nem volt olyan összeg az alperes birtokában, amely óvadéknak minősült volna.

A másodlagos fellebbezési kérelem indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a beszámítási nyilatkozattal kapcsolatban sem bizonyítást, sem bármilyen más eljárási cselekményt nem folytatott le, holott a beszámítás az alperes védekezésének lényeges pontja. Úgy vélte, releváns jogi tények maradtak feltáratlanok, emiatt érdemi döntés nem hozható, és bizonyítás kiegészítése nélkül a Cstv. 38. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazhatósága sem ítéelhető meg.

Felperes az alperesi fellebbezés alapján elsődlegesen a fellebbezés hivatalbóli elutasítását kérte, míg másodlagosan csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, kérve a részítelet megváltoztatását a perköltség tekintetében, és részére a megítélt összeg 5%-ában meghatározott összegű, a jogi képvisellel felmerült költség megállapítását a részítelet egyéb rendelkezéseinek a helybenhagyása mellett. A másodfokú eljárásban kitűzött tárgyaláson a csatlakozó fellebbezésétől elállt.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ügyben releváns tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben, illetve a csatlakozó fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot a részítelet megváltoztatására, de annak hatályon kívül helyezésére sem. Nem alapos továbbá a felperes fellebbezés érdemi vizsgálatának elutasítására irányuló kérelme sem, mivel alperes az eljárás során az illetékfeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelmét visszavonta, és a fellebbezési eljárási illetéket leróta.

Egyetértett az ítélőtábla törvényszéknek azzal az álláspontjával is, hogy a kereseti kérelem ún. jótéjesítési garancia visszafizetésére irányuló része a rendelkezésre álló adatok alapján önállóan is elbíráható.

A részítélet szabályait a Pp. 213. § (2) bekezdése rögzíti, mely szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbíráható egyes részei felől külön ítélettel (részítélettel) is határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem vagy a beszámítási kifogás eldöntése végett a tárgyalást el kell halasztani. A részítélet hozatalának - egyebek mellett - akkor van helye, ha az érvényesített követelés (illetve annak egy része) nem függ más eldöntendő kérdéstől. Adott esetben pedig a részítélet hozatalának a feltételei - a felek e körben tett egyező előadására figyelemmel - fennálltak.

Alap nélkül állította alperes a fellebbezésében, hogy a korábban tett beszámítási nyilatkozat alapján a jótéjesítési garanciaként visszatartott vállalkozási díj visszakövetelési jog már a felszámolást megelőzően megszűnt.

Az alperes a 2010. április 6-án tett nyilatkozatában utalt arra, hogy az esedékes tartozásából 27.429.166 forintot - melyből a szerződés 12.2. pontja értelmében 13.503.073 forint garanciális visszatartás - beszámítással kíván rendezni. Ezen nyilatkozatát azonban - figyelemmel az alperes későbbi nyilatkozatainak a tartalmára is - beszámítási nyilatkozatként, és ezáltal teljesítésként nem értékelhető. Erre figyelemmel alaptalan az arra való hivatkozása is, hogy a visszakövetelési jog e nyilatkozat megtételével megszűnt. A beszámítást szabályozó, a jelen eljárásban még irányadó régi Ptk. 296. § (1) bekezdése értelmében a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló egynemű és lejárt követelését - ha jogszabály kivételt nem tesz - a jogosulthoz intézett vagy a bírósági eljárás során tett nyilatkozattal tartozásába beszámíthatja. A (2) bekezdés szerint a beszámítás erejéig a kötelezettségek megszűnnek.

A beszámításhoz azonban a tartozás rendezés beszámítással történő jövőbeni szándékának a közlése nem elegendő. Az a tartozás megszűnését, és a követelés kioltását eredményező beszámítási nyilatkozatként nem értékelhető.

A joghatályos beszámítási nyilatkozat hiányát igazolják az alperes peres eljárás során tett nyilatkozatai is. Alperes az eljárás során, illetve azt megelőzően is több alkalommal nyilatkozott arról, hogy a jótéjesítési garanciaként visszatartott összeg a rendelkezésére áll, vagyis maga sem tekintette a garanciális visszatartás összegét megszűntnek. Ezt igazolja a 2011. december 13-án 6. sorszám alatt az iratokhoz csatolt, alperes által írt levelek tartalma is (A/3., A/5., A/8.), melyekben az alperes arról tájékoztatta felperest, hogy a szükséges garanciális munkákat, azok elvégzése hiányában, minden további felhívás nélkül a biztosíték terhére rendeli meg. E levelek 2010. december 7-én, illetve 2011. január 4-én íródtak, de hasonló tartalmú a felperes felszámolója részére 2011. december 2-án írt hitelezői igénybejelentés is, melyben maga az alperes hivatkozott arra, hogy szerződés értelmében „garanciális visszatartással van érvényben 13.503.073 forint”. Ez alkalommal közölte azt is, hogy ezen összeg terhére került beszámításra a javítási munka 390.125 forint összegben. Lényegében e nyilatkozataival egyező tartalmú előadást tett az elsőfokú eljárásban csatolt 20. sorszám alatti beadványában is, amikor a 2016. január 12-én megtartott tárgyaláson tett bírósági felhívásra - melyben a törvényszék annak közlésére hívta fel, hogy a felszámolás elrendelését megelőzően, illetve a felszámolás elrendelését követően milyen részben használt fel a jótállási biztosítékként visszatartott összegből a javítási költségek fedezetére egyes részeket - előadta, hogy „a visszatartott díjrész összegszerűsége tekintetében elfogadja” a felperes által előadottakat. Kijelentette továbbá, hogy a felszámolás kezdő időpontjáig 390.125. forint összeget számolt el a jótállási igények fedezetére az óvadék terhére, így a felszámolás kezdő időpontjában az óvadék fel nem használt összegét 10.662.949 forintban határozta meg.

Mint arra a törvényszék is helytállóan mutatott rá, az ún. jóteljesítési garancia annak biztosítására szolgál, hogy a vállalkozó hibás teljesítése esetén abból a megrendelő kielégítse esetleges követeléseit, ha a vállalkozó a vállalt kötelezettségeit nem teljesíti. Eltérő azonban az óvadéknak minősülő jóteljesítési garancia felhasználására vonatkozó szabályozás a felszámolás alá került társaságok esetében. A jelen ügyben is alkalmazandó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 38. § (5) bekezdése értelmében, ha az adós valamely kötelezettség biztosítására a felszámolás kezdő időpontjáig óvadék nyújtott, a jogosult a felszámolás megindulásától függetlenül az óvadék tárgyából közvetlenül kielégítheti követelését, ezt követően azonban köteles a fennmaradó összeget a felszámoló részére elszámolással kiadni. Abban az esetben pedig, ha az óvadék jogosultja a felszámolást elrendelő végzés közzétételétől számított három hónapon belül nem él közvetlen kielégítési jogával, követelésének kielégítésére a 49/D. §-ban foglaltak szerint zálogjogosultként tarthat igényt.

Mivel adott esetben a felperes felszámolás alá került, így csak a felszámolás kezdő időpontjától számított három hónapos határidőn belül volt az alperes jogosult az óvadékból való közvetlen kielégítésre. Ezt követően a fel nem használt összeget - elszámolási kötelezettség mellett - át kell adnia a felszámoló részére.

Az eljárás során a felek a garanciális visszatartás összegét egyezően 13.503.073 forint összegben jelölték meg, melyből 2.450.000 forint bankgaranciával került megváltásra, így - figyelemmel a felhasznált összegre - a visszatartott és a felszámolás kezdő időpontjában rendelkezésre álló vételárrészt maga az alperes is 10.662.949 forint összegben jelölte meg

Kétségtelen, hogy alperesnek a felhívott jogi szabályozás értelmében a felszámolás kezdő időpontjától számított három hónapig - azaz adott esetben 2011. december 26. napjáig - volt lehetősége a visszatartott összegből a közvetlen kielégítésre, arra azonban, hogy ezzel élt volna nem hivatkozott, és ezt igazoló adat az elsőfokú eljárásban nem merült fel, annak ellenére sem, hogy a törvényszék a 2016. január 12-én megtartott tárgyaláson felhívta ennek közlésére. Mivel az alperes pusztán a 390.125 forint felhasználását jelölte meg, így a visszatartás összegének egyező meghatározására, illetve a Cstv. 38. § (5) bekezdésben foglaltakra figyelemmel helytállóan járt el a törvényszék akkor, amikor e kereseti kérelem tárgyában részítélettel határozott, és kötelezte az alperest ezen összeg felperes részére történő megfizetésére.

A kifejtettek alapján megalapozatlan továbbá az alperes másodlagos, az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelme is. A törvényszék - a fellebbező állításával szemben - kellő bizonyítást folytatott le e kereseti kérelem, illetve a beszámítás tárgyában. A bizonyítékokat összességében értékelve az alperes fentiekben is idézett, a peres eljárás során tett nyilatkozatának tulajdonított döntő jelentőséget, melyben az alperes a visszatartás összegét - és ezáltal annak rendelkezésre állását érintően - érdemi nyilatkozatot tett.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel - helybenhagyta.

Figyelemmel az alperes fellebbezésének eredménytelenségére, és a felperes csatlakozó fellebbezéstől való elállására, az ítéltábla úgy határozott, hogy a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felek az eljárással felmerült költségeiket maguk viselik. A felperes a másodfokú eljárásban kitűzött tárgyaláson a csatlakozó fellebbezésétől elállt, ezért a csatlakozó fellebbezés illetékét az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 58. § (8) bekezdésében foglaltak alapján

mérsékelte, és felperest az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt mérsékelt összegű eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2017. február 22.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző